

Co je to egregor?

*Světů vůbec nevládnou lidé,
kteří se pokládají za vládce.*

Benjamin Disraeli

Sami jste si již jistě všimli, že v různých kolektivech existuje různá atmosféra. V jedněch je snadné pobývat i pracovat, ve druhých se necítíte dobře. Do některých kolektivů kdokoliiv snadno zapadne, do jiných se to podaří málokomu. Každý kolektiv vytváří specifický psychoenergoinformační prostor, který vymezuje podmínky jeho existence a vytváří spektrum vzájemně propojených činností. V psychologii je tento jev nazýván *kolektivní nevědomí* nebo *psychoenergetický prostor*, *energoinformační prostor*. Je souhrnem psychoenergetického stavu každého člena kolektivu a řady dalších okolností: cílů a úkolů, ideologií, vnějších podmínek atd. Hlavní jednající postavou ale stále zůstává člověk.

Každý člověk vnáší do společného prostoru svůj vklad, který může mít velký význam.

Nejsilněji podle mého na společný psychoenergetický prostor působí světový názor člověka, jeho vztah k sobě samému i ostatním, jeho skutky a činy.

Čím blíže je pohled na svět daného člověka k pravdě, čím větší je jeho úcta a láska k jemu sa-

mému i okolnímu světu, čím více jsou jeho skutky a činy v souladu s hodnotami lidskosti, tím silnější je jeho vliv na kolektiv a okolní svět. Tento vliv může být zcela nenápadný, a přesto formuje jistou energetickou atmosféru, v níž se události vyvíjejí tak, jak si to daný člověk přeje. A přitom to ani nemusí být vedoucí, nejvýznamnější či nejaktivnější člen společnosti.

Jindy zase ten, kdo významně působí na své okolí, není skutečnou silnou osobností, nýbrž je jen nástrojem negativní energie jiného člověka nebo struktury v pozadí. Skutečnost, kdo se stane hlavní jednajícím postavou v atmosféře kolektivu, je závislá na mnoha okolnostech, ale především na stavu vědomí každého ve skupině. Jestliže například mají lidé v sobě příliš silně zakořeněnou psychologii otroka a vládnou mezi nimi špatné vztahy, je velmi pravděpodobné, že se v kolektivu vyčlení postava „temného“ lídra, tyranského šéfa či „šedé eminence“.

Přesto je to nejčastěji vedoucí, kdo atmosféru v kolektivu ovlivňuje nejvýrazněji. Bývá to obvykle člověk plný energie, neboť právě k němu směřuje většina energetických proudů (včetně finančních, protože peníze jsou ohromnou energií), které v kolektivu existují a prolínají se s proudy jiných struktur. Vedoucí v sobě soustřeďuje ještě více energie v případě, že je současně majitelem, tvůrcem dané organizace. V takovém případě je obohacen o energii vlastních prostředků, vložených do podniku, a také o lásku ke svému „dítku“. Osobní vlastnosti vedoucího tudíž vytvářejí kvalitu psychoenergetic-

kého prostoru a promítají se do kolektivu. Pokud například ve vědomí vedoucího přežívá lež, dvojí metr či přehlížení ostatních, bude v kolektivu vládnout donášení a kariérismus nejhrubšího zrna... Ne nadarmo se říká, že ryba páchne od hlavy. Sebe-menší „nákaza“, již podlehl vedoucí, se v kolektivu rozbují do podoby závažných problémů.

Ovšem nezřídka to není vedoucí, kdo má hlavní slovo, ale jakýsi neformální vůdce, šedá eminence, člen kolektivu disponující silným vlivem, který se vyvinul na základě jiných, často navenek nepozorovatelných parametrů.

Uvedu příklad, jenž ukazuje vzájemné propojení neviditelných a viditelných procesů v kolektivu. Jistá firma přijala odborníka na funkci vedoucího výrobního oddělení. Nový vedoucí rychle získal autoritu díky zkušenostem, znalostem a zásadnímu přístupu k řešení úkolů. Postupem času začal ovlivňovat nejen taktická rozhodnutí spojená s činností jeho oddělení, ale i celou strategii organizace. Výrobnímu oddělení začaly být přidělovány vyšší prostředky, pracovalo v něm nejvíce odborníků, a to vše ještě více upevnilo pozici jeho vedoucího. Vše až do okamžiku, kdy organizace vstoupila se svými výrobky na trh a potřebovala zřídit obchodní oddělení, které mělo být v nové situaci nejdůležitějším článkem. Odborníka na pozici vedoucího nového oddělení však nebylo možné nalézt. Stále se nehlásili ti praví. Šéf organizace se potýkal s neřešitelným úkolem až do okamžiku, kdy náš vedoucí přivedl do firmy na danou funkci „svého“ člověka.

Při hlubším prozkoumání vzniklé situace vyšlo najevo, že vedoucí výrobního oddělení byl natolik posedlý touhou řídit kolektiv, že před odborníky, kteří by mu mohli ve firmě konkurovat, zavíral dveře. Přičemž, jak se ukázalo, síla jeho vlivu nevycházela pouze z energie jeho přání, ale i ze silného energetického působení pravoslavné církve, jejímž byl aktivním členem. Jeho přání a úsilí, které vkládal do svých každodenních modliteb a návštěv kostela, byly tak podpořeny energií víry, že byl jeho vliv na činnost organizace tak silný.

Za takových podmínek se šéfovi podniku velmi špatně řídí. Buď ze sebe udělá „generála bez armády“ a přenechá řízení neformálnímu lídrovi, nebo zmoudří a najde v sobě dostatek energie k tomu, aby ho převýšil. Ve výše uvedeném příkladu vedoucí svou roli nezvládl a firma se rozpadla.

Lidé o „jakýchsi energetických“ záležitostech málo přemýšlejí, a už vůbec nevěnují pozornost důkazům existence mnohem jemnějších jevů, než je vnější podoba, chování, charakter..., byt jsou naprosto zjevné. Ačkoliv vědci už po desítky let předkládají nejrůznější důkazy existence jemnohmotných těl člověka, většina lidí se k těmto odhalením staví stále lhostejně a nevšímavě. Tato jemnohmotná těla přitom často ovlivňují život daleko výrazněji než těla fyzická. Je na čase, aby člověk skutečně dospěl a dozrál.

Každý kolektiv, rodina, jakákoliv organizace, národ, lid, stát, lidstvo jako celek zaujímá určitý energoinformační prostor.

V každém z těchto prostorů – rodinou počínaje a lidstvem konče – působí stejné principy. Vztahy

v rodině vytvářejí odpovídající energoinformační pole, v němž přicházejí na svět děti, ty jsou pak vychovávány a v rodině se odehrávají rozmanité události. Toto pole se také nazývá *láskyplný prostor*, je-li založeno na skutečné lásce. Obvykle je v rodině zcela zřetelné, kdo je její hlava: osoba s největším energetickým a psychologickým vlivem. Může to být manžel či manželka, nezřídka se energetickým středobodem stává dítě, babička nebo dědeček a potom se podmínky mění. V každém případě je společné pole formováno díky působení všech členů rodiny a všichni jsou i odpovědni za to, co se v tomto prostoru odehrává. Proto je tolik důležité znát zákony, podle kterých se tento prostor utváří, aby bylo možné utvářej jej uvědoměle.

V tomto smyslu lze i chápat slova, že každý národ má takového vůdce, jakého si zaslouží. Společné působení všech členů společenství vytváří určitý prostor, v němž se zrodí odpovídající vůdce. Je-li například lid apatický, podřizující se otrockým idejím, postaví se do čela „stáda“ jakákoliv „silná ruka“. Vůdce bude takový, jaké budou cíle a záměry lidu. I v tak velkém kolektivu, jako je národ, je význam každého člověka veliký. Největší vliv totiž nemusí mít právě ty nejvýraznější a nejzářivější osobnosti. Daniil Andrejev v *Růži světa* říká, že: „...dvojice milujících se lidí, kteří v souladu a práci prožili svůj život, mají pro evoluci národa daleko větší význam než sebeskvělejší vládce.“

Lidé si už dávno všimli, že člověk sám a tentýž člověk v kolektivu, ve společnosti, to jsou dva různí lidé. Francouzský sociolog Emile Durkheim píše:

„Individuální duše se spojují do jednoho celku, vzájemně pronikají, splývají, a tím vytvářejí *psychickou bytost*, která tvoří *psychickou individualitu nového typu*.“

Tyto energoinformační útvary, psychické bytosti, které stvořili lidé a jimiž jsou lidé sjednocováni, se nazývají *egregor* („egregore“). Lze to říci i jinak: *egregor je energoinformační objekt v jemnohmotném světě, spojený s určitými lidskými idejemi, přáními a snahami*.

Francouzský spisovatel Serge Hutin definuje *egregor* jako „strukturovanou psychologii národa“.

V překladu z řečtiny znamená slovo *egregor* „strážný anděl“. V ruštině začal toto slovo užívat Daniil Andrejev. Nicméně v Ožegovově slovníku nebo u Dala tento výraz chybí. Ani v encyklopediích a slovnících vydaných později jej nenaleznete. Teprve v posledních letech se tento termín začal používat častěji, což svědčí o tom, že lidstvo dospívá a stále více si uvědomuje vlastní existenci a vlastní skutky ve vztahu k okolnímu světu.

Daniil Andrejev nabízí následující definici:

„Egregor je jinohmotný útvar, vznikající z psychických výronů formujících se nad velkými společenstvími lidí, etniky, státy, některými stranami a náboženskými sdruženími. Nemá monády, ale disponuje dočasně koncentrovaným nábojem vůle a ekvivalentem uvědomění.“ Andrejev tedy chápe pod pojmem *egregor* velké energoinformační útvary vycházející z početých kolektivů. Mnozí autoři se domnívají, že *egregor* existuje i v malých kolekti-

vech počínaje rodinou. V posledních desetiletích se psychoenergetický potenciál lidí mnohonásobně zvýšil, což dává nevelkým kolektivům, a dokonce i jednotlivcům možnost významně ovlivňovat svět. Domnívám se, že egregorem může být i jedinec sám bez podpory dalších lidí. Může vstoupit do vzájemného kontaktu s energoinformačními útvary jemnohmotných vrstev, přírody či vesmíru, a tak vytvářet svůj vlastní, poměrně silný prostor. Pokud byli dříve takoví lidé pouze výjimkami, dnes jich je velice mnoho. Za posledních padesát let se počet lidí na Zemi několikanásobně zvýšil, což zároveň přispělo i k prudkému růstu počtu egregorů a jejich síly.

Někteří manažeři podniků a firem či političtí činitelé a celebrity disponují velmi silným energetickým potenciálem, jsou někdy označováni jako *charizmatická osobnost*. Právě oni jsou bezpochyby eggregory a osobně vymezují energoinformační prostor kolektivu. Vedle takových lídrů je vliv ostatních lidí na tvorbu společného prostoru zanedbatelný.

V. N. Bogdanovič v díle *Teorie egregorů* hovoří o eggregorech rovněž jako o *společenském podvědomí, základní strukturální jednotce jemnohmotného světa*. Bogdanovič se domnívá, že nejprve „...v jemnohmotném světě vzniká egregor, a to ještě dříve než příslušné struktury fyzické úrovně. Poté egregor vytváří na Zemi potřebné podmínky, odhaluje vyvoleným informačně-energetické kanály a teprve na základě těchto předpokladů, *na zelené louce*, vzniká kolektiv, etnikum, sociální uskupení.“ Znamená to, že počítá s „iniciativou shora“.

To je ovšem jen jedna varianta vytvoření egregoru. Jindy se egregor formuje zde na Zemi na fyzické úrovni a přispívá k tomu nejprve člověk, lidé a teprve posléze získává uvědomělou složku z jemnohmotných vrstev. To jsou dvě základní varianty vzniku egregoru. Existuje ještě varianta, při níž člověk uvědoměle přivolává jakéhosi „pomocníka“ z jiných světů a potom s jeho pomocí vytváří egregor na Zemi. Takto například Mojžíš vytvořil egregor Jehovy (bude o tom zvláštní kapitola).

Z množství definic vyplývá, že pro vznik egregoru je nezbytně nutná přítomnost člověka. Občas ovšem, jak je tomu i ve výše uvedeném případě, se hovoří o prvopočáteční existenci egregoru bez člověka. Ve vesmíru i v jemnohmotných vrstvách existují rozumné bytosti, které jsou eggregory. Člověk s nimi samozřejmě může navázat kontakt. V definici egregoru je tedy nutno namísto slova *člověk* uvést širší výraz, a tím je pojem *rozumná bytost*.

Osudy lidstva formovalo opravdu hodně vyslanců vnějších egregorů. Ve vesmíru existují miliardy a miliardy hvězdných soustav a tvrzení, že Země je jedním místem, kde sídlí rozum, by bylo přinejmenším nekorektní. Kromě toho existují paralelní světy, které vstupují do vztahu s naším světem. O existenci jiné reality svědčí i antičástice, objevené vědci.

Domnívám se, že proces evoluce na Zemi byl a je ovlivňován zvenčí. Ovšem i sám člověk vytvořil velké množství egregorů, takže vzniklý propletenec nemožňuje přesně určit, co bylo na počátku: zda egregor, který stvořil člověka, nebo člověk, jenž stvořil eggregory. V některých případech člověk uvědoměle

přítahuje k zemi jistý egregor, který pak prostřednictvím tohoto člověka začne dosahovat svých cílů.

Připomeňme si slova Emila Durkheima o tom, jak se člověk v kontaktu s kolektivem mění. Egregor skutečně působí na člověka tak, že vyzdvihuje jedny jeho vlastnosti a druhé potlačuje. Egregor vzniká při potřebě řešit určité úkoly a dosáhnout určitých cílů. To umožňuje koncentrovat úsilí mnoha lidí a nasměrovat je shodným směrem. V takovém případě egregor reprodukuje jen část lidského života.

Žádný egregor nemůže obsáhnout člověka jako celek, všechny stránky jeho života, snažení, myšlení a tvorbu.

Přesto se o to často snaží. Vezměme si například egregor státu. Stát se za pomoci ústavy, zákonů a strukturování života svých obyvatel pokouší vytvořit pro všechny lidi, kteří do něj patří, snesitelné životní podmínky. Ne vždy se mu to daří a ne vždy je tato činnost vedena láskou k lidem. I kdyby si to ale přál sebevíc, podmínky pro rozvoj individuality každého člověka vytvořit nemůže. Stát vytváří ideologii rozvoje: jakýsi vzor životního stylu, vzor průměrného člověka, a všechny lidi tvaruje podle tohoto vzoru. Ale lidé nejsou stejní! Proto stát produkuje soubory zákonů, buduje mocné silové struktury a snaží se tyto různé lidi ovládat silou a právem. Čím méně svobody poskytuje stát svým občanům, tím intenzivněji posiluje své nástroje moci.

Náboženské egregory se snaží zpracovat všechny stránky lidského života počínaje narozením a kon-

če smrtí, ale ani jim se nedaří vytvořit pravidla pro život jako celek. Neboť život je bohatší, obsáhlejší. Navíc většina lidí nestojí o život podle ideálních pravidel. Už proto, že to jsou jen pravidla. Život podle předpisů a rádu není životem člověka, ale program biologického robota.

E. I. Anopova, autorka knih *Klepej a bude ti otevřeno!* a *Sezame, otevři se!*, hovoří o egregorech z pozice svých ezoterických vědomostí, přičemž odhaluje jejich další stránky. „Egregory jsou jemné energetické soustavy ve formě kříže, které se nacházejí *za zrcadlem* a jsou *duší země*, náboženství nebo skupiny lidí. Mezi nejstarší vyobrazení egregorů ve formě kříže patří šamanské symboly saamské mytologie o nebeské svatbě Měsíce a Slunce nebo mexický kříž znázorňující schéma světa.

Egregor je vertikální sloup energie, v jehož spodní části se nachází *snažení* neboli soustředění nadějí, snů a přání velkého množství lidí, které jsou nasměrovány ke konkrétní myšlence. Je známo, že naděje, sny a přání stejného charakteru, vyskytující se současně v myslích různých lidí, nejsou ničím jiným než vibracemi o stejné amplitudě.

Nahoře se nachází *idea*. Může mít různou podobu, ale nezapomínejme, že se nachází *za zrcadlem*, to znamená, že nemůže být vysoce duchovní, neboť takovou ideu může jen napodobovat. Například egregor jakéhokoliv náboženství působí z hlediska své ústřední myšlenky velmi ušlechtilé, ale neodráží nic jiného než hnutí v lidském těle; nese v sobě živočišné programy. Ovšem i tak je pro věřící přitažlivým a vzbuzuje v nich potřebu orientovat se

právě na tuto myšlenku. Dva proudy, *idea a snažení*, se setkávají uprostřed a vytvářejí vír, který k sobě přitahuje jemnohmotný materiál astrálu a samozřejmě *sílu*. Dav lidí je vtažen do jeho spirál a v tom okamžiku začíná svou aktivitou a myšlenkami živit egregor, posilovat jej v jeho snaze rozbít jiné egregory a lidi, kteří je vybudovali, podřídit svému vlivu. Lidé, když jsou takto těsně připoutáni k egregoru, jejž vyživují, už nemají vlastní vůli a nemohou se osvobodit z jeho vlivu. Egregor drží své živitele pevně a využívá nejrůznější způsoby: odsouzení ‚nevěrných‘ fyzické úkony jako například obřízku nebo ukřižování, prokletí ‚zrádců‘ atd. Egregor se rodí z příslušnosti lidí ke skupině, náboženství či straně, a dokud se člověk z tohoto vlivu nevymaní, nebude schopen vystoupit nad standardy každodenního života, uslyšet jemnohmotné vrstvy a stát se svobodným o své vůli.“

Z analýzy E. I. Anopové vyplývá, že egregor sám o sobě nemůže být vysoce duchovní, neboť pouze *odráží* vysoké ideje a odražená, zrcadlí se myšlenka není identická s originálem.

**Jakýkoliv egregor je vždy závislý
na energii lidí, kteří ho vyživují, přičemž
lidé jsou závislí na myšlence, světovém
názoru či energii egregoru.**